

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

MI CRIMEN

Mon crime

França, 2023

Direcció: François Ozon

Intèrprets: Nadia Terezkiewicz, Isabelle Huppert, Fabrice Luchini, Dany Boon

Durada: 102 min

Gènere: drama, comedia

Idioma: francès

Data d'estrena: 05/05/2023

El misteri de la dona assassina

L'any 1973, dues serventes, Christine i Léa Papin van assassinar a les seves dues patrones a la ciutat de Mans, convertint-se un dels crims més populars de la premsa francesa del moment. Aquell mateix any, prop de París, una noia de divuit anys, Violette Nozière va utilitzar un fort verí per assassinar els seus pares. La mare se'n va sortir, però el pare va morir. Jean Genet va convertir el cas de les germanes Papin en la seva obra *Les criades* i anys més tard, Claude Chabrol va inspirar-se en el cas per fer *La cérémonie*. El mateix Chabrol va convertir a Violette Nozière en un personatge llegendari en una pel·lícula del mateix títol protagonitzada, com *La cérémonie*, per Isabelle Huppert. Dos anys després, en els teatres dels Grands Boulevards de París s'estrenava una obra de Georges Berr y Louis Verneuil titulada *Mon Crime*, on a partir del rebombori que s'havia generat pels casos precedents, es va inventar un altre cas d'una dona assassina, una actriu que matava al seu productor i era defensada per la seva millor amiga. L'obra va ser adaptada a Hollywood amb el títol de *True Confessions*, dirigida per Wesley Ruggles i interpretada per Carole Lombard. El tema de les dones assassines havia generat un gran escàndol mediàtic a l'època i tant el teatre de vodevil com la comèdia hollywoodiana l'observaven des d'una perspectiva misògina.

François Ozon és un veritable tastaolletes del cinema francès, amb una gran bulímia creativa, que de tant en tant li agrada jugar amb la vella tradició teatral. Vol entendre a partir del teatre els camins de la representació i certa essència del cinema francès. *Mon Crime* és una pel·lícula que s'acosta a *Huit femmes* i *Potiche*, dos films d'estructura teatral fets anteriorment per Ozon. Aquest cop, però, es proposa donar la volta a la vella comèdia del teatre burgès de l'època per acoblar-la a les formes de pensar actuals. A *Mon Crime* la dona no és una víctima del poder d'uns homes que la condemnen, sinó algú que té les seves raons per matar i converteix el crim en una venjança que li permet el seu propi empoderament i

l'ascensió social. Madelaine Vertier és una actriu que viu a la misèria, que amb la seva amiga advocada no pot pagar el lloguer. Un productor li ofereix un petit paper mentre vol abusar d'ella. A partir d'aquí es produeix un assassinat. El jutge d'instrucció la vol inculpar fent servir els seus criteris com a home i no veient res més que un crim amb robatori. En el judici, l'amiga defensa a Madelaine com a dona víctima dels abusos de poder. A diferència de les germanes Papin que una va ser condemnada a mort i l'altra a treballs forçats o de Violette Nozière que va ser condemnada a reclusió perpetua. Madelaine Vertier se'n ensurt i pot convertir-se en una senyora del teatre, sinó fos que una vella actriu del cinema mut es barreja amb la història i per triomfar també es declara autora del crim.

Ozon sap jugar amb els elements propis del vodevil de l'època, sap treure tot el partit dels diàlegs divertits de l'obra i de la solvència d'uns vells actors que se n'han fet tips de trepitjar escenaris i platós cinematogràfics -Isabelle Huppert, André Dussolier o Fabrice Luchini-. Hi ha un desig de partir d'allò volgutament ranci per poder-ne fer un seguit de variacions a partir del respecte cap a les velles formes i el rebuig de les velles formes de pensar. El resultat és un gran vodevil de cartó pedra, amb personatges entranyables sortits de mare i una intriga on els cops d'efecte no són gratuïts. Una sàtira post me too ambientada als anys trenta. *Mon crime* va estrenar-se el març a França i ja porta més d'un milió d'entrades venudes, en mig d'un temps de crisi.

Àngel Quintana

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona